

# L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a trassats des 2.º tom...	0'05 »
Id. id. des 1.º tom...	0'07 »

SONARÁ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA  
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos.... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Etrangè.....	3 mesos.... 1'50
1 any.....	5'00

## UN ALTRE TOM.

Amb so número d' avuy comensám es quart Tom del Setmanari L' IGNORANCIA que dins poch temps complirà els cinch anys de sa séua devertida vida.

Deu fassa que per allà devés ses fórt calós de s'estiu de l'any 1885, el vejém acabat amb més vida y saborino que may, amb millós condicions que ses d' ara, y amb més favor per part des públich, per més que no mos puguem queixá d' es que li ha dispensat fins ara.

Agrahits á n'aquest favor y benevolència inmerescuda, publicarem aquest quart tom amb ilustracions que el fassen més agradable é interessant. Mentres puga essé, dins cada número hey haurá un gravat en boix, fet á Mallorca, inédit y apòsta per L' IGNORANCIA; y axò heu feym no solament per doná á coneixe ses còses més notables de sa nòstra terra dins certa esfera, sinó també per protegí aquesta part de ses arts lliberals qu' encara esta poch arrelada entre nòltros.

Confiam qu' es públich qu' ha estat tan indulgent amb ses nòstres produccions literaries, heu serà també amb sos nòstros gravats de boix, porque aquests están á cárrech de principiants qu' han mesté un poch d' estimul per podé vénce ses dificultats d' es comensament; y L' IGNORANCIA s' ha proposat donarlós una maneta perque pugan passá endevant. No tengueu ánsia, no es perdrá per ells; ja veureu còm á poch á poch anirán lluný, y qualque día mos presentarán trabays més notables qu' els qu' ara fan.

Fins ara aquest Setmanari ha enseñat de llegir y d' escriure en mallorquí á tota la ignorancia, y ara ha arribat s' hora de ferli aprendre un poch de dibuix, que bé heu ha mesté. Y sinó, digau-mé, ¿qui es que no la pinta avuy en día? Ses dones y tot se pintan sa cara, bô es qu' enseñem de dibuixá á n' els ignorants.

Es primé gravat que publicám dins aquest número, á continuació d'aquest escrit, es el retrato d'un vertadé ignorant de bôna lley, qu' encara que no haja arrossegat ses anques per demunt es banch de ses escòles, ha sabut axí mateix deixá ben honrada sa bandera mallorquina en es Certámen derrera-ment celebrat dins moltes plasses d' España. Vat-lot' aquí:



Aquest es el retrato d' En Tòni Amengual y Serra, d' es Pònt d' Inca, conegut amb lo seudònim d' EN RATA, que va vénce al Rey d' els Corredors s' aragones *Layne*, que per havé vensut *En Bargossi*, italiá anomenat *El hombre Locomotora*, gosava y gosa de fama europea.

En *Layne* vengué á Mallorca, may vensut, victoriós sempre de tothom, á mostrarmós el gran poder de ses séues cames; y aquí ha trobat sa sabata de son peu, perque ses cames d' EN RATA li han fet fè figa á ses séues, y ha hagut d' aplegá es trastets y fogí de pressa.

¡Viva EN RATA! ¡Viva En Tòni Amengual, may deixat enrera dins cap cós de Mallorca, que tant alt ha sabut

posá es nòm mallorquí en matèries de corre amb so cavall de Sant Francèsch ó amb so cotxo d' En Taló!

Que tothom, ara que l' coneixerá p' es seu retrato, en veure l' li fassa llòch, se llev es capell per éll, y el proclam Emperadó d' es corredós á peu dins tots els *Círcos* y còssos de Mallorca y fóra Mallorca.

Pensám doná á coneixe á n' els nòstros lectors, altres retratos de persones qu' hajan estat celebrades popularment dins Mallorca, y procurarem ferbó d' una manera milló que sa del present número; perque ja se sap qu' es primé tir es de la terra, y que qui péga derré péga més fórt. Per ara ja hem ensatada sa pòsta de ses ilustracions y en sortiran á balquena.

Es nòstros suscripçió, ó compra-dós, es convenient que se fassan bé es cárrech de que no per axò hem aumentat es preu d' aquest Setmanari, sinó que confiant amb so major favor des públich, contám en podé pagá es major gasto que dú s' ilustrarló amb gravats. Sa nòstra tendència es arribá á consegú que aquest Setmanari sia es més barató d' España, al mateix temps que l' més entretegut, perque tot ell es sustancia. Ja sabèu que se pòt dí aquí y á un' altre part que may copia rés de cap pe-riòdich, y si p' el cas dona qualque noticia qu' ets altres hajan ja donada, no la copia literalment, sinó que la redacta de nou per darli es coló que té es nòstro Setmanari y presentarlé d' una manera profitosa, ja en forma d' articlet ó de xeremiada, ja vestida amb ses gales de sa poesia que no deixa de formá una part de cada número.

Lo que podrá succehi es el que sa Redacció hey pèrdi doblés; però nòltros no mirám axò, sinó es tení es públich content y satisfét, ja que tantes pròves de benevolència mos té donades.

SA REDACCIÓ.

## LA VELLETA.

Una velleta, molt vella,  
Que té més de noranta anys;  
Y té la cara rubada,  
Rubada p'els desengaños.  
Que té els ulls petits y negres  
Tot fúsos de plorinyá;  
Y té les mans ben rostides  
De fé feyna y de subá.

Fila que fila estopa  
El fús ballant;  
Triste la vella plòra  
Filant, filant.

Pròp del fòch que l'agombola,  
Dins la llar de sos passats,  
La pòbre vella ajopida  
Per lo pès faxuch d'els anys;  
Infantons que l'enrevòltan,  
L'escoltan embabayats,  
Quant conta la pòbre vella  
Històries de temps finats.

Fila que fila estopa,  
El fús ballant,  
Conta la vella històries  
Filant, filant.

Conta rondalles d'aquelles  
En que fades y gegants  
Ténen presa la regina  
D'impèris molt rics y grans.  
Y en que, per sòrt ò ventura,  
Del castell qu'es encantat,  
Fuig la regina per l'ayre  
Per virtut de lo bòn fat.

Fila que fila estopa  
El fús ballant,  
La vella diu rondalles  
Filant, filant.

Tremolosa y amb veu baixa,  
Tot mostrant sos cabells blancs,  
Fá recordansa amb tristesa  
De sa vida els greus afans.  
Desiara tota alegre  
Muda d'un còp en cantá  
Cançonetes amoroses  
Qu'el seu còr no senten já.

Fila que fila estopa  
El fús ballant,  
Canta la vella y plòra  
Filant, filant.

Pregaries qu'al Cèl s'en pujan  
Junt amb lo fum de la llar,  
La velleta resa y resa,  
May se cansa de resar.  
Prega p'els infants qu'estima,  
Prega per tenir bòn any,  
Prega a la Vèrge Maria  
P'els qui van per mal tirañy.

Fila que fila estopa  
El fús ballant,  
Prega la vella y resa  
Filant, filant.

Diu que la vida s'acursa  
Que la llum se vá apagant  
Qu'á grans penes s'hi pòt veure  
D'els seus nets el rós semblant.  
No remuga, ni jamega,  
Si la faus ja li ha mostrat  
La Mòrt cruèl qu'apar que s'ia  
Estátua de marbre blanch.

Fila que fila estopa  
El fús ballant,  
La vella s'aconhòrta  
Filant, filant.

Vé un día que la velleta  
Tranquila amb la Mòrt s'en vá  
Omplint la casa de llágrimes  
De desconhòrt y d'esglay.  
Els infants à la fogaña  
Compareixen estorats  
Puis la ombra de la velleta  
Los recòrda el temps passat.

Fila que fila estopa  
El fús ballant,  
Fuig l'ombra de la vella  
Filant, filant.

F. G.

## SA VERMEYÓ DEL CEL.

Ja tornàrem tení la setmana passada  
sa vermayó del Cèl després de sa pòsta  
des sòl. Sa des dimars passat va essé  
notable p'es coló morat de pàrpura que  
prengué devés les sis y un quart, pròp  
d'una hora y mitja després des sòl pòst.  
¿Fins quant ha de durá aquest fenómeno  
meteorològich? Ningú heu sab. Sa cièn-  
cia está atrassada, molt atrassada per  
poderhó dí.

Vòltros heu vist ses moltes explica-  
cions que li han volgut doná els que  
passan per sabis; uns deyan qu'eran  
aurores boreals, sense sortí à tramunta-  
na; uns altres qu'era sa llum *zodiacal*,  
quant à Mallorca moltes vegades l'hem  
cercada, allà pe sa primavera qu'es  
quant més se sòl veure, y may l'hem  
sabuda trobá. Altres han dit qu'era  
matèria còsmica qu'havía atravesada  
es nòstro planeta amb só seu curs, sense  
podé doná una explicació satisfactòria  
d'aquesta encontrada.

L'IGNORANCIA, que mira, observa y  
calla amb allò que no entèn, va prendre  
sa séua, pensá lo que podí essé y se  
va doná una explicació des fét qu'era sa  
més natural del mon.

Ara ha sabut qu'estava en lo cèrt, y  
per lo mateix, considera útil s'explicació  
d'aquest fenómeno per tranquilisá totes

aquelles persones qu'en veure una còsa  
igual ja heu prènen còm à señals de  
guèrra, ó de flet, ó de calamitats públi-  
ques, ó còm à profecies de desastres; y  
no son més que conseqüenciés de ses  
lleys naturals dictades p'el gran Crea-  
dor del Univers.

Dia 27 d'Agost passat, allà à ses illes  
y mars de la Sonda, pròp de ses Filipi-  
nes, sa forsa interior de sa Terra va fé  
rompre vint ó trenta volcans à la una,  
produhint afonaments de illes y terres,  
axecant muntanyes nòves y matant unes  
50.000 persones. Aquest gran nombre  
de volcans, uns dins la terra y altres  
dins la mar, tiravan cap-à-munt amb  
una forsa prodigiosa cènres, pedres, ay-  
gos salades convertides en vapors, que  
feyan al ayre grans níguls que s'esten-  
gueren à ses parts més altes de s'admós-  
fera. Ses pedres, encèses encara, torna-  
van caure totduna incendiant cases y  
bòschs. Ses cènres caygueren dos ó tres  
dies després à dins un ràdio de cent ó  
doscents llegos; però aquell haf d'aygo  
salada y aquella polsina finíssima quedá  
en lá còm una bòyra y comensá à corre-  
per tot el mon. Quant es sòl se poní ó  
sortí, la iluminava per devall, y llavón-  
ses era visible en forma de llum crepus-  
cular d'una nòva, rara y hermosa forma.

Els primers punts que véren aquesta  
vermeyó varen essé els de pròp des llòch  
de sa catástrofe. Dins la Índia, à prin-  
cipis de Setembre; més tart à l'Austra-  
lia, y grupos d'illes del Mar Pacífich.  
A comensaments d'Octubre, aquesta  
enngulada nòva, s'havía estesa y apri-  
mada; y ja la véyan d'es Cap de Bona  
Esperansa y d'América. Després la vé-  
ren de Califòrnia, d'els Estats-Units y  
d'Egipte; fins que dins es Novembre ja  
va essé visible de tota l'Euròpa. A nòl-  
tros, els mallorquins, mos arribá es co-  
mensament de Deembre, devés dia 3 ó  
4, y vá durá molts de dies, y encar'ara  
la veym qualque decapvespre.

Ara fa una vintena d'anys que succehí  
una còsa consemblant. Dins el *Mar Cás-  
pio*, algunes corrents ó mines de petró-  
leo romperen dins s'aygo, y es petróleo  
s'escampá per demunt la mar fins à  
moltes llégos; arriba un moment qu'una  
xispa elèctrica ó un llum s'encengué, y  
tota aquella part de mar va apareixe in-  
cendiat produhint un gran nígul de fum  
de petróleo que s'escampá per demunt  
s'atmósfera y arribá à sa part occiden-  
tal d'Euròpa, en forma de bòyra, dos  
mesos després. Per espay de dotze dies  
es sòl va essé *opaco*, y el podíam mira á  
punt de mitx día amb sa simple vista  
còm à sa lluna; y sa claró que feya en  
terra era d'un coló ròitx. Axò succehí  
à un mateix temps à Mallorca, à Barce-  
lona, à París y à altres punts d'Europa,  
y ningú heu explicava. ¿Quants varen  
dí després qu'aquesta bòyra havia duyt  
es còlera de l'any 1865!

Sa meteorologia es una ciència molt  
atrassada y que vòl molta d'observació

per podè avansá. Avuy es telégrafo, generalisat per tot el mon, li es d'un gran recurs per podè comensá à posá principis ficsos. Per lo mateix, quant apareix un *meteoro*, no hey ha que veure amb ell més qu'una nòva manifestació de ses lleys naturals y de s'Omnipotència y Sabiduría de Deu.

PEP D' AUBEÑA.

## A M' ESTIMADA CATALINA

DESPRÉS D'HAVÈ QUINTAT.

*He sentit nú...mero do...s  
¡Fatal sort axò es estat!  
¡No plòres clavell daurat!  
Qu' axi heu vòl Deu poderós.*

Tota sa nit he passat  
Fent mil contes, xerafi,  
Y després en bèn matí  
Cap à plassa m' en he anat.  
Els amichs méus m' han alsat,  
Y jò trist y angustió  
Escoltava es cantadós  
Patint fòrt mon esperit,  
Y còm es méu nom han dit  
*He sentit, nú...mero do...s.*

Catalina, he quedat mòrt,  
Sense polsos, ni colós.  
¡Quin dia tant dolorós,  
Y quin sentiment tant fòrt!  
Ha vengut à dá sa sort  
A n' es téu enamorat;  
Hauré d' está separat  
En tèrra desconeguda.  
¡Fatal sort, prenda volguda:  
*¡Fatal sort axò es estat!*

En sentí fòrta tronada  
O quant es vent siulará,  
En sentí cap gall cantá,  
Quant vorás enugulada,  
Figurèt prenda estimada  
Que son cartes d' En Bernat,  
Que dins el seu còr grabat  
De Catalina el nòm té.  
¡No plòres, jò téu seré!  
*¡No plòres clavell daurat!*

Deixa aná prenda adorada,  
Deixa aná tot es téu dòl,  
Recordèt que sempre et vòl  
En Bernadet, estimada.  
A la Vèrge Immaculada  
Alsa els uys, clavell hermós,  
¡Ay! Catalineta, já Dios!  
Mos casarèm en torná.  
No plòres si pas la má  
*Qu' axi heu vòl Deu poderós.*

UN ESTUDIANT LLUCHMAJORÉ.

## XEREMIADES.

Don Lloaxim Quetglas, president de *La Protectora*, mos ha obsequiat invitantmós p' els vuyt balls que s' han de celebrá dins s' hermós salon de sa Llònja. Li agraphim altament s' atenció qu' ha usat envers de nòltros.

Un compaany nòstro, literato que val molt, vá escriure una petita memòria titulada «*Cuatro palabras sobre un tema importantísimo*» la qual presentada en el Certamen artístich-industrial de Figueras, obtengué menció honorífica.

Ara ha tengut sa finesa d' enviarlè à n' aquesta direcció, y nòltros que ja desitjavan feya estona es lletgírlè, mos hem passat per la vista ses séues pàgines y les hem trobades plènes de veritats.

La recomanám à tothòm, y donám les gracies à Don Claudi Omar y Barrera, son autor. per sa atenta distinció que li hem merescut.

Don Ferran Reig y García, president de la Societat *Lo Rat Penat*, mos ha favoregut iambé amb son Discurs de inauguració del Curs Acadèmic de 1883 à 1884 que dita Societat d'amadors de les glòries de València té establí. Aquest discurs escrit en lo nòstre idioma, que de València Cataluña y Mallorca ne fa un tròs de mon que crida s' atenció de sa literatura europèa, es una bona mòstra de lo ben conrades qu' están dins València ses ciències artístiques y literaries.

Li donám també les gracies per sa séua atenció.

Hey ha còses qu' un no les entén, ni les pòt entendre per bé que fassa.

S' altre dia es dependents d' una pòrta regoneixian un colxo de *lujo* que duya senós de qui fa fé y que s' hagueren de incomodá à baixá des carruatge perque es regoneixement fós més complet. Al mateix temps un altre senó se barayava amb ells perque li volían regoneixe els anagos de sa séua dòna. Y al mateix temps entrava triufant à dins Ciutat tocant es pito y sense que cap dependent l' aturás, ni el se mirás sisquera, es tramvia de mercancies, ben tapats amb una lona tots els wagons, perque ningú pogués veure lo que duya.

¡Per uns tant de rigor, y per altres tanta de confiança!

¡Còses del mon!

Ja sabeu que cridàrem s' atenció un dia sobre sa carestía des peix, efecte à n' es nòstro veure de que no'n deixan

vendre à sa Pescateria de sa vorera de má, per un zèl molt mal entès. Després d' axò sabèm ara qu' els pescadós han acudí à la Superioridat d' aquesta provincia demostrant sa conveniència de deixarlosnhi vendre; y encara que sa sollicitut está en formes ses més decoroses, es primé resultat qu' han obtengut per haverla presentada, es estat un rigor y uns mals mòdos d' es dependents de pòrta que son dignes de correcció per part d' els séus superiós. Els pòbres pescadors, acudint à ses autoritats en defensa des séus interessos y d' els des públich, no fan més qu' ecersitá un dret que ses lleys los donan, y no per axò mereixen cap desatenció per part de ningú.

¡Quant será es día qu' aquests dependents no donarán lloch à sentí queixes!

Fa còsa de dos mesos que s' empedregá de nou sa còsta d' Ambrós ó d' en Bróssa. Se fé una síquia perque s' aygo anás per devall; y à dalt se deixá mitx tapada amb un tròs de mitjá, posat mitx à la tortella, el qual no atura cap mica de brutó que le puga embossá.

Si axò esta fét à dret señy per haverla de desfè prest, y netetjarlè, está molt ben pensat; però, si còm hem de creure, es un descuyt, ¿perque no heu arretglat prest y ben posat?

Una part des carré de Sant Miquèl está ja plè de pedres fètes apòsta per empedregarlò. ¡Deu fassa que per Sant Tomás ja estiga llest y en pugan passá carros.

Es mes d' Agost passat s' Ajuntament va projectá un carré à la Soledat que passas desde sa carretera de Manacó à sa de Llummajó per dins tèrres, seuse havè de toma cap cantó de casa.

Es plá va está esposat à n' es públich una corantena de dies y ningú va dí rès.

Ara han fét una caseta qu' está al mitx d' aquell nou carré projectat, y s' Ajuntament tampoch ha dit rès, y l' ha deixada acabá.

¡Per governá d' aquesta casta tothom hey vá!

Ja que parlam de la Soledat *vulgo* s' Hort des Ca, qu' es el caserío més important de sa part de Lievant, ¿per que será que no hey ha Sereno quant à s' Hostalet n' hi ha, essent un punt que no té ni tanta gent ni tantes fabriques?

Sabèm que s' Ajuntament va à fé un pregó per corretgí s' abandono qu' hey ha en sos atlòts per dins Ciutat.

Axò si que mos agrada, senó Batle.

## COVERBOS.

Un señó molt aficionat à cavalls va tornà cègo: però ses mans guañaren lo qu'els uys havían perdut.

Axi es que molts de dies anava à ca es marxando de bestia: passava sa mà per demunt es llom des *polltros* que tenia per vendre, y sense pensarhó cap mica deya:

«Blanch... virat... ròig... negre...

Y... may endevinava.

\*\*\*

S'altre diassa un señó de Ciutat molt conegut per sa séua agudesia y hòn humó, va sentí còm un amich séu deya:

—Vaitx à posá un *volant* à n'En Francesch per dirli que no puch aná à veurèl.

—Molt m'agradaria sèbre En Francesch quina cara fá amb *volant*, (contestá aquell.)

\*\*\*

—Tonina: ¿de que fa es téu? (*suple* homo.)

—Está à sa guixería.

—Ja heu sé: no m'entens. Vuy dí, quin ofici té à sa guixería...

—Fá... de pegá à un ase.

\*\*\*

També deveu sèbre, y per si no heu sabeu jò vos ho diré, à lo d'aquell altre.

—¿Quin ofici té es téu homo, Lianó?

—Ja vorás: es dies fenés infia à n'es Matadero y es diumenges tira sa cama à n'es hòu, quant hey ha tancats...

\*\*\*

Un criat de casa bona s'enviá un duret d'òr, y deya una doneta, *verbo* xoquinet, d'es mateix carré:

—¿Pòbre atòl! Encara no més ha pogut trèure cinch reals en ferro!....

\*\*\*

—Tia: ¿per qu'ha fet tayá ses oreyes à sa cussa?

—Perqu'está més hermosa sense, Toniet.

—Ydò, ¿vostè perque no les se taya?

## CORRESPONDENCIA.

Barcelona, Jané de 1884.

Señó Directó de L' IGNORANCIA:

## UNA RESTAURACIÓ «SUI GENERIS.»

Visquem y veurem còses. Primé, quant tenían un mòble véy, ò esfondrat, ò un cuadro que ja no sabessen que representava, ò etc., etc., el duyan à un pintó, ò à un fusté, y aquell hòmo, fós qui fós, amb un parey de tòchs, ò

d'envernissades, si li havíam duyt una mala cyna, mos tornava una còsa que pareixia nòva, encara que dugués ja un parey de pareys d'añs demunt s'esquena. Are, (que comens à riure, señó Directó), are may endevinaria qui 'n pensament ha passat p'es cap de cèrtes persones, y no 's pens que no sia un gran pensament, ydò han dit: «Ja qu'avuy en día tot se restaura, (que esclafesca, señó Directó,) ¿perque no restauram sa cara de ses dónes que ja tornan ruhades? y *manos á la obra*, à París per tres ò quatre mil reals ò més, si impòrta, restauran per mèdi d'un procediment especial sa cara à n'aquelles señores qu'heu demanen, y si eran abans una miqueta (no vuy dí lleiges, però al manco una miqueta *no joves*,) are son unes atòltes guapes, amb una cara de 20 añs, ò de 16, ò d'es que vulgan.

Totes ses cares ruhades están d'enhorabòna; d'avuy endevant sa dòna véya ho es per sa séua culpa; que s'en vaja à París, ò à Lóndres, y en tres ò quatre mil reals li posarán sa cara tan fresca y guapa còm sa d'una jove qu'está à la fió del mon.

¿Y que diga qui vulga que no progressam!

¿Y que cantan y xèrran de restauracions socials y d'altres castes! Ses dónes se'n pòden riure de tot, lo qu'impòrta es torná joves, lo qu'impòrta es podersé restaurá.

¿Que visca es *cèlebre* inventó d'aquesta restauració sens igual!

No crega, señó Directó, que li parl de broma; axò es la pura veritat; per aquí no es gens raro sentí à dí que sa Marquesa *Tal* es à París à restaurarsé; que sa Comtesa *Qual* dú sa cara restaurada, ò que sa Viuda *Tal* per *Qual*, pensa restaurarsé s'estiu qui vé. Una señora ja de edat deya qu'en sa séua vida havía gastats doblés més ben empleats còm es tres mil reals que li costá sa séua restauració.

¿Si ell arriba per Mallorca aquest invent, ja 'u será blau es festé! Però ses dónes mallorquines no han mesté restaurá, perque quant son véyes y tot, encara son guapes.

Fins un'altre vegada.

Son servidó

MESTRE ESCRIVIU.

†

## CRIDES.

## CALENDARIS DE L' IGNORANCIA.

Se fá present à tothòm y à tota persona que no tenga encara el pronòstich de L' IGNORANCIA que ja'n quedan pòchs etsemplars, y que vajan à comprarlo abans de que s'acopian.

Qualsevòl que vulga comprá un ò més toms de L' IGNORANCIA d'els tres que ja están publicats pòt passá pe s'Administració à Can Rotger Cadena de Cort. Tenda núm. 11.

Se fá à sèbre que dita tenda y Administració ha ubèrt una Sucursal dins sa vila de Manacò. à sa Plassa de sa Bassa, ahont hey trobarán tota casta d'articles d'escriòri, encuadernacions y es números y pronòstichs de L' IGNORANCIA.

## PETAQUES.

S'en trobará un preciós surtit en classes fines, còm son en pélls de Rússia, Australia y cocodrilo, à sa tenda d'Articles d'Escriòri y Dibuix d'els hereus de Don Gabriel Rotger, Cadena de Cort, 11.

## PORROS-FUTES.

GEROGLIFICH.

19 Jané 1884, ns J I 9

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assemblan ses néules à n'es sol?
2. ¿Y es sol à ses mosques?
3. ¿Y ses mosques à n'els elefants?
4. ¿Y els elefants à ses peñes?

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .  
. . . .  
. . . .  
. . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que lleigides horizontal y verticalment, digan: sa 1.<sup>a</sup> retxa, un nòm de dòna; sa 2.<sup>a</sup>, un nòm de s'Historia Sagrada; sa 3.<sup>a</sup>, lo que jò empr, y sa 4.<sup>a</sup>, una bèla.

ELL.

XARADA

Regularment te durán  
A devall *prima* y *segona*  
Y hey estarás bona estona  
Fins qu'els amichs te treuran.  
Amb sa *segona* y *primera*  
Pòts enviar un papé  
P'es corrèu de lo més bé  
En que sia à Capdepera.  
*Tèrsa* y *segona* besám  
Si dins es cafè entrám;  
Y es séu *tot* un pòble  
Petitet però molt nòble.

UN EMPLEAT DES CARRIL.

PREGUNTA.

¿Quin es es ví milló?

PANCHITO PANCHOTE.

CAVILACIÓ.

ES MIRALL

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE CONSONANTS.

a .a.a.u.e. .e.i.e. o.e.e. .o..e.

ENDEVINAYA.

¿Quin es s'animal que fa  
Obres sense bestiments  
Y no pòden dí les gents  
Que l'hajan vist treballá;  
Sap fé castell que tindrà  
Cent canons à cada vent  
Y mèstres pagant patent  
Sòls no 'l sabrán comensá?

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

19 JANÉ DE 1884

Estampa d'En Pere J. Gelabert.